

Bestemmelse i dens til Justitsministeriet indgivne Forslag, der paa dette Punkt uforandret optoges som § 9 i Loven af 2. Juli 1880, idet Justitsministeriet i de Motiver, hvormed det forelagde dette Lovforslag — Rigsdagstidende 1879—80, Tillæg A, Spalte 1245—48 — blot henviste til Kommissionens Betænkning.

Ligeledes er Udtrykket „de ilandbragte syge“ ændret til „de Personer, der som syge bringes i Land“ for at afskære enhver Tvivl med Hensyn til Personer, der først efter uhindret at være komne i Land viser Symptomer paa Sygdom.

Endvidere er det i 1ste Stykke samt under e) og h) betonet, ligeledes stemmende med hidtidig Praksis, at kun Udgifter vedrørende den syge selv og hans Behandling, saa længe han henligger som Patient for Koleræ eller Pest eller eventuelt en af de i § 27 omhandlede Sygdomme, afholdes efter denne Lov, medens alle andre Udgifter maa afholdes paa anden Maade, eventuelt efter den til enhver Tid gældende Epidemilov.

Det har været under Overvejelse i Ministeriet, om der skulde være tilstrækkelig Grund til at foretage nogen Ændring i de under c) og d) anførte Regler. Det bestemmes navnlig der, at et Fartøj, som er bestemt til udenrigs Sted og efter Karantænekommissionens eller Politimesterens Skøn kun anløber for at landsætte syge, selv skal afholde de til de syges Behandling i de i § 5 ommeldte Lokaler medgaaende Omkostninger; og denne Regel, der er ens for danske og fremmede Skibe, er efter fast Praksis forstaaet som gældende uanset den i § 90 i Sølov af 1. April 1892 indeholdte Bestemmelse, — der kun gælder danske Skibe, — at der tilkommer en syg Sømand Pleje for Rederiets Regning i — kun — 4 Uger. Denne Regel kan naturligvis medføre ret betydelige Udgifter for et Fartøj, og der har foreligget Justitsministeriet nogle Henvendelser om at søge Reglen ændret.

Justitsministeriet kan vel erkende, at Bestemmelsen kan ramme maaske et ganske lille Rederi haardt, men maa under Hensyn til de med de fleste fremmede Stater afsluttede Traktater; hvorved Dan-

mark har forpligtet sig til at lade vedkommende Lands „Handel, Industri og Skibsfart nyde de samme Rettigheder, Privilegier, Friheder, Begunstigelser, Fritagelser og Lettelser, som er tilstaaede eller maatte blive tilstaaede Landets egne Børn“, mene ikke at burde gøre nogen Forskel mellem danske og fremmede Fartøjer. Og da den gældende Regel nu næppe vil komme til at ramme mange danske Rederier, saavist som Afstandene her til Lands kun i meget faa Tilfælde vil være saa store, at der vil blive Anledning for et dansk Fartøj, der er bestemt til udenrigs Sted, undervejs at anløbe dansk Havn for at landsætte syge, medens en modsat eller dog lemper Regel, hvorefter Staten skulde betale hele eller dog en Del af Udgiften rimeligvis vilde bevirke, at alle forbisejende Skibe vilde landsætte syge her i Landet, maa man finde det forsvarligt at bibeholde Reglen, særlig efter at det ved de forskellige nævnte Ændringer synes udelukket, at der under nogen Form paa Grund af Misforstaaelser eller lign. kan blive krævet eller erlagt større Beløb end pligtigt.

§ 31.

Er enslydende med Bekendtgørelsens § 43, og det kan ikke anses for nødvendigt at foretage nogen Ændring her under Hensyn f. Eks. til Overenskomstens Artikler 15, 1ste og 2det Stykke, 17, 4de Stykke, eller 21, 6); se ogsaa den norske Lovs § 31.

Der har enkelte Gange foreligget til Afgørelse det Spørgsmaal, om Statskassen er ansvarlig for Skade og Tab ved Foranstaltninger, som ikke har Hjemmel i Loven, og det er blevet besvaret benægtende. Men dette for mange forskellige Omraader ensartede Spørgsmaal har man ikke fundet det rigtigt at udtale noget om i denne særlige Lov.

§§ 32—36.

Svarer til Bekendtgørelsens §§ 44—48. § 33, 2det Stykke, er omredigeret under Hensyn til Overenskomstens Artikler 18, 25 og 33.